

Over Stregen

Tik, tak, tik, tak. Lyden af det lille, brune køkkenur gav genlyd og nærmest rungede i Magnes hoved. Det føltes som om, at han havde været der i evigheder. Han tog en dyb indånding.

Tik, tak, tik. Han pustede ud. Mor rumsterede inde i stuen. Hun havde vist travlt. Engang i mellem kunne der høres en raslen og kliren af forskellige ting, der blev pakket ned. Anders And bladet i Magnes skød var for længst blevet kedeligt at læse i.

Morfars vitrineskab stod i køkkenet. Det var stort og flot i en mørkebrun farve. Hylterne indeni var beklædt med grønt filt. På filtet stod de fineste ting - morfars skatte. Skabet kiggede over på ham nærmest bedende. Det havde stået der så længe, Magne overhovedet kunne huske, og nok også så længe som mor kunne huske. Inde i skabet stod alle de porcelænsfigurer, som Morfar havde købt til mormor på sine forretningsrejser til udlandet. Der var store og små, i alle former og farver. Magne synes særligt godt om porcelæns-hunden, da han ønskede sig en hund i virkeligheden. Han kunne se, hvide porcelænsøre titte frem bag de andre figurer. Den skinnede næsten i solen foran ham, og kiggede på ham med blankpolerede øjne.

Magne så for sig hvordan han havde løbet over det bløde gulvtæppe hylende af grin, med morfar efter sig. Porcelæns-hunden placeret pænt på skabet, med billedet af mormor. Ordet "Fanget!" gav genlyd i hele stuen. Solen skinnede igennem de store ruder, og køkkenuret tikkede om kap med det store bornholmerur i stuen og med løbertymen i fodtrinene. Fangelegene var sjove og vilde, men når Magne nærmede sig vitrineskabet i køkkenet kom morfar med sit sædvanlige "Pas på mine dyrebare figurer, Magne. Porcelænsfigurer går meget nemt itu og får skår. Nogle gange tog morfar nogle af figurerne ud af vitrineskabet og lod Magne holde dem forsigtigt. Så fortalte han med et drømmende blik om Magnes smukke mormor, og deres rejser sammen. Selvom Magne var så lille da mormor døde, at han ikke huskede hende, så stod hun lyslevende for ham, når morfar fortalte. Tik, tak, tik, tak.

Eftermiddagssolen faldt ind gennem køkkenvinduet og fik porcelæns-hundens øjne til at glimte som om det blinkede til Magne. Mange tøvede og lyttede - jo, mor havde stadig travlt med at

pakke ting i kasser inde ved siden af. Magne tøvede et minut.

Det gamle køkkenur sprang et slag over.

Han satte hånden på lågen til vitrineskabet. Han kiggede et øjeblik på det lille nuttede hundeansigt med de små malede øjne, og puttede ved en pludselig indskydelse figuren i lommen. Han kunne mærke den kolde figur mod sit lår, gennem bukselommens stof. Hans kinder blussede.

Turen på vej hen til hospice var langtrukken, og det var ikke specielt spændende at kikke på det passerende våde, gråblå landskab.

Mor kom slæbende ind ad døren med en blomsterbuket til morfar. Hun åndede let ud. Morfar lå stille i sengen. Droppet dryppede i en hypnotisk rytme ved siden af.

Udover det var hans åndedræt det eneste der gav lyd i det kolde værelse. Mor satte tingene på gulvet, og morfar drejede hovedet i hendes retning. Han nikkede og smilede til Magne. "Er der ellers noget, jeg skulle have pakket til dig?" spurgte mor. Morfar trak besværet vejret - det peb og hvæsedde. Han så på mor. Den lille hund i Magnes lomme var ikke længere kold, men føltes nærmest brændende varm mod Magnes lår. Morfar hostede og sagde: "Har du husket min porcelænsfigur - altså hunden...", han holdt en pause - "...og billedet af mormor?". Han blev pludseligt meget træt i blikket.

Magne tog instinktivt fat i porcelænsfiguren nede i hans lomme og mærkede om den. Den føltes varm. Hans hjerte bankede, og hans kinder blussede op. "Er der noget i vejen, søde Magne?" spurgte mor. Han følte sig helt mærkelig. Magne rystede på hovedet. Det føltes helt forkert. "Ups, den glemte jeg. Jeg havde ellers tænkt at tage den med, men den stod ikke på kommoden." Fortalte mor forsigtigt, som om hun var flov over det. Magne sank en klump. Mor satte billedet af mormor ved siden af morfars seng. "Billedet er her". "Jeg tager tilbage for at hente den i morgen". Den mærkelige følelse blev erstattet med angst i Magnes bryst, ligesom da han tog hundefiguren fra vitrineskabet. Figuren var så flot, men der var noget i vejen. "Årrh, jeg havde sat den inde i mit vitrineskab, så ingen ville tage den når huset stod tomt." sagde morfar med en raspende stemme. Magne rystede på hovedet og trådte et skridt tilbage. Morfar så dybt anstrengt ud, og faldt til sidst tilbage ned i sengen med et bump. Droppet var det eneste man kunne høre. Mor gispede, og

skyndte sig at rive hendes hånd fra Magne, og trykke på en knap ved siden af sengen. "Morfar" hviskede Magne, "skynd dig nu at blive rask". Morfar kiggede på ham blankt. Han forsøgte at smile.

"Hvornår bliver morfar rask?" spurgte Magne forhastet. Mor og Magne gik tilbage til bilen, figuren raslede i hans lomme. "Det ved jeg ikke, Magne. Jeg ved ikke, om han overhovedet bliver rask.". En brændende følelse som Magne aldrig havde følt før, spredte sig igennem hans krop. Han prøvede at tænke på, hvad han skulle svare tilbage, men kunne ikke. Han gik bare videre. "Magne, se nu dine sko," sagde mor, og pegede ned på Magnes gennemblødte sneakers. Han fik lyst til at kramme - bare knuge porcelænshunden til sig og vente til at alting var godt igen, men kunne ikke få sig til at tage den op af lommen. Magne kunne ikke lade være med at tænke på, hvad han skulle gøre med figuren. Det hele var bare helt forkert. Maven gjorde ondt og i halsen sad en klump så stor, som den forvandlingskugle han spiste i sommer. Klumpen trykkede og gjorde det svært for Magne at trække vejret. Tårer pressede sig på.

Magne tog et skridt ind ad hoveddøren til morfars hus, og ind i det kolde bryggers. Kun et par flyttekasser var stablet op i hjørnet. Alt så tomt ud. Magne havde parkeret hans cykel på bagsiden af huset, så ingen ville se ham. Ekstranøglen lå bag blomsterkrukken som den plejede. Magne havde været vågen hele natten, men følte sig ikke træt. Der var skyet udenfor, og det grå lys skinnede svagt ind ad vinduerne. Køkkenuret tikkede stadig som altid, og dens klang gav genlyd i det stille hus. Magne kunne se vitrineskabet inde i køkkenet. Det grålige dagslys, kastede et sølvskær på dets blanke overflade. Magne synes, at han skulle skynde sig, men han følte sig alligevel afslappet idet han trådte ind i køkkenet. Lågerne på det gamle velkendte vitrineskab stod åbne, som om skabet ville omfavne ham. Magne var ellers sikker på han havde lukket lågerne efter sig, da han havde "lånt" hunden". Nu var de åbne, men alligevel følte Magne sig rolig og tryk. Han følte stadig, at der var noget han manglede at ordne. Uret tikkede, men det virkede mere fjernt denne her gang. Magne håbede, at han ville blive tilgivet, hvis han afleverede porcelænshunden tilbage, selv hvis han ikke fortalte det til nogen. Figuren føltes ikke kold, som da han tog den fra skabet. Hans hjerte bankede, men alt føltes så roligt. Magnes hånd rystede let, da han satte figuren tilbage på den tomme plads. Figuren ramte den støvede hylde lydløst. Magne rystede på

hånden, idet han trak den tilbage med et sus. Han åndede let ud. Det føltes som om, noget meget tungt lettede fra hans krop idet han stirrede tomhændet ind i det gamle vitrineskab igen. Klumpen i halsen opløstes og blev til våde tårer der flød stille fra hans øjne. Vitrineskabet synes at smile tilbage til ham, da han trådte et skridt tilbage.

Magne lukkede forsigtigt skabet. Han mærkede hvordan en solstråle havde fundet vej igennem det grå dække af skyer, videre gennem køkkenvinduet, og ramte ham i nakken. Gennem vinduet kunne han se den isblå forårshimmel titte frem, og køkkenet blev badet i et gyldent lys.

Der var helt stille nu, selv køkkenuret hang tavst, og stille på væggen.